

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle englene med ham, da skal han tage sæde på sin herligheds trone. Og alle folkeslagene skal samles foran ham, og han skal skille dem, som en hyrde skiller fårene fra bukkene; fårene skal han stille ved sin højre side og bukkene ved sin venstre. Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt. For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig. Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke? Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig eller så dig nøgen og gav dig tøj? Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig? Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig. Da skal han også sige til dem ved sin venstre side: Gå bort fra mig, I forbandede, til den evige ild, som er bestemt for Djævelen og hans engle. For jeg var sulten, og I gav mig ikke noget at spise, jeg var

tørstig, og I gav mig ikke noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog ikke imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig ikke tøj, jeg var syg og i fængsel, og I så ikke til mig. Da skal også de sige til ham: Herre, hvornår så vi dig sulten eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i fængsel, uden at vi hjalp dig? Da skal han svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I ikke har gjort mod en af disse mindste, det har I heller ikke gjort mod mig! Og de skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv.«

Matthæusevangeliet 25,31-46

Salmer: 754, 332, 276, 886, 473, 431

PRÆDIKEN

Nogle gange trænger vi til at blive rusket lidt op i. Nogle gange kan man godt savne lidt kant,

lidt alvor og nerve i en folkekirke, der har det med til tider at servere lidt for meget letfordøjelig, feel-good og pysse-nysset Gud-er-verdens-rareste-bedstefar-teologi, som det hurtigt kan udarte til, hvis man får Luther en anelse galt i halsen. For så kan hans tale om at mennesket er sat fri fra at skulle fortjene sig til frelsen, at det er noget, der sker Sola Gratia - af nåde alene og helt uden menneskelig fortjeneste ved gode gerninger-, så kan det meget hurtigt blive udlagt som om det ergo er fuldstændigt ligemeget, hvad vi gør, vi skal nok blive frelst alligevel. Eller sådan som nogle har fordomme om, hvad det vil sige at gå til alters: Her kan man komme for at få tilgivelse for sine synder, så man straks kan gå ud at begå dem igen. Når Gud har frelst os af nåde og tilgivet os, så betyder det ikke noget og har ikke nogen konsekvenser, hvordan vi opfører os. Men det er en ren karikatur af en luthersk frelsesforståelse og komplet misforståelse af, hvad kristendommen handler om. Og jeg skal da lige love for, det bliver sat på plads i dagens evangelietekst – endda af Jesus selv!

Hvis vi troede, at vores handlinger var uden konsekvenser – så kan vi godt tro om igen. Jeg ville sådan ønske, at min praktikant skulle have prædikedet i dag ☺. For det er simpelt hen ikke rart i

den grad at få sat stolen for døren, at møde så barske ord fra Jesus, som hverken er til at komme udenom eller bortforklare. Han taler om dommedag – den dag, han skal vende tilbage for at dømme levende og døde, den dag, vi lige har sunget om i trosbekendelsen, og han siger her ligeud, at der er nogle han den dag ikke vil kendes ved. Og det nytter desværre bare ikke noget at sige at det ligner ham jo slet ikke at sige sådan noget eller forsøge at bortforklare det med, at han mente det jo nok ikke så slemt, eller han har med stor sandsynlighed fået det forkerte ben ud af sengen den dag, det nytter bare ikke noget at forsøge at pysse-nysse det til, at det er slet ikke så slemt ment og det skal nok gå alligevel, for det var jo nok ikke det, han mente – det VAR det, han sagde, og der er ikke noget, vi kan gøre for at komme udenom det.

Han rusker op i os i dag, her på tærsklen til adventstiden. Vi skal ikke tro, at det ikke har konsekvenser, hvad vi gør og hvad vi ikke gør – for selvfølgelig har det det. Hvis ikke man gør noget, når man ser et menneske, der er ved at drukne, ja så drukner det menneske. Og hvis man ikke gør noget, når man ser et menneske, der ikke har noget at spise, ja så dør det menneske af sult. Hvis jeg kører i bil, og jeg ikke bremses, hvis jeg ser et barn løbe ud foran mig, ja så bliver det barn kørt over. Selvfølgelig har

det konsekvenser, hvad vi gør eller ikke gør. Det kan ikke være anderledes. Det kan vi jo sige os selv. Men det, der er det skræmmende ved det, Jesus siger i dag er, at han lader forstå, at det ikke bare har konsekvenser for den, vi gør eller ikke gør noget overfor – det har også temmelig afgørende og langsigtede konsekvenser for os selv. I filmen *Gladiator* siger hovedpersonen, en romersk hærfører i en tale disse ord til sine soldater: *What we do in life, echoes in eternity*. Hvad vi gør i livet, giver genlyd i evigheden. Det er det perspektiv, Jesus ruller op for os i dag. Det betyder noget, hvad vi gør, ikke bare i dette liv, men også i det kommende. Og så er det, man begynder at synes, der er grund til at tænke sig ekstra godt om.

I evangelieteksten fortæller Jesus om dommedag. Om, hvordan når han kommer igen, han vil dele mennesker op i to typer, den ene skal få lov til at gå ind til hans evige glæde, den anden skal ikke, og det, der er forskellen på dem, er, hvordan de har levet deres liv. Hvordan de har reageret, når de har mødt mennesker, der havde behov for hjælp. Fårene – det er dem, der har ladet sig bevæge af andres nød, dem, der ikke har været ligeglade, men gjort noget for at hjælpe deres medmennesker uden at tænke nærmere over det, som noget helt naturligt. Og bukkene – det er dem,

der har været ligeglade. Til gengæld er de selv overbevist om, at de altid har gjort det rigtige. Det er så utroligt svær en tekst. Det er som om den hele tiden retter en anklagende finger mod én, for vi vil jo så grumme gerne, at vi tælles blandt fårene og ikke skal komme til at stå i bukkenes fold, den dag, den store sortering skal finde sted. Hvad vi gør i livet, giver genlyd i evigheden. Så bare vi nu gør det rigtige. Vi bliver helt skræmte af det og i den grad rusket op i! Hvis det kan trøste, er jeg overbevist om, at bare det at du tænker: Bare jeg ikke er én af de forkerte, betyder, at du ikke er det. For det viser, at du ikke er ligeglad. Og ligegyldigheden – det er netop det, der er galt med bukkene. Og en af pointerne er også, at der faktisk ikke skal så meget til for at gøre det rigtige, for det handler i høj grad om indstillingen til næsten, til medmennesket. Det er ikke mirakuløse heltegerninger, der skal til, men at man bare er indstillet på at hjælpe hinanden som noget helt naturligt uden at tænke nærmere over det. At man ikke er ligeglad.

For nogle dage siden læste jeg det dejligste opslag på FaceBook: I skal se for jer et billede af et par bittesmå børnevanter. De er meget fint strikkede og ualmindeligt kære, som de jo nu en gang er, sådan nogle bittesmå vanter. De er et lillebitte

mærke med et drengenavn på dem, og de ligger bare der og lyser. Under billedet er der følgende tekst: En tidlig morgen i en elevator på Nordhavn Station hvisker en ung mor til sin lille tre måneder gamle datter, at hun har glemt hendes vanter – hvorefter en anden kvinde hiver et par af sin søns vanter op af lommen og giver dem til hende, hvis hun kan leve med, at der står hendes søns navn på dem og forsikrer hende om, at hun har 8 par derhjemme og altid to par i lommerne og at hendes lille datter har en utroligt sød næse. Det er den dejligste historie, jeg har set i meget lang tid, og fordi jeg kender den unge mor, ved jeg, den er sand.

Det er jo bare en lille ting. Men mere skal der ikke til. Det kan bare være det at holde en dør for nogen, der har favnen fuld af indkøbsposer eller ser træt ud. Eller det at sende én et smil. Det at se og lægge mærke til hinanden.

I Kollekten, bønnen i begyndelsen af Gudstjenesten, bad vi sådan her: Vi takker dig for de velsignede, som du har sendt os i dit sted, når vi var i nød. De støttede og løftede, de trøstede og tilgav, de fik os til at græde og le, de glædede os ved deres bord, de var for os som du. De var for os som du. Vi har så ofte selv fået hjælp, når vi havde brug for det, han har

sendt os mennesker, der kunne støtte og løfte, trøste og tilgive, og vi ved, hvor meget selv den mindste ting kan varme vore hjerter. Det er den varme, vi skal række videre.

I salmen Du som har tændt millioner af Stjerner siger Johannes Johansen: Tak for de mennesker som blev vor støtte, når vi fandt vejen besværlig at gå, hjælp os i morgen at hjælpe forknytte, mød du os selv i de svage og små. I den, der har behov for hjælp, er det Kristus, der kommer os i møde, og derfor skal vi ikke være ligeglade med hinanden. Hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig, som han siger. I det medmenneske, der har brug for hjælp, er det ham, vi møder.

Han rusker op i os i dag. Det betyder noget, hvad vi gør eller ikke gør, siger han. Vi er frelst, for han har allerede givet sit liv for at lukke døren op til sit rige for os, og vi er frelst af nåde, som gave, helt uden betingelser, og vi skal bare tage imod det i tro. Men det skulle gerne gøre noget ved os. Hvis ikke frelsen og troen har konsekvenser for os, er den jo tom. Det kan vi jo egentlig godt se.

Men hvad så? Skal vi være bange? Nej, det skal vi ikke. For han, der i dag taler om fårene og

bukkene, er også ham, der i Johannesevangeliet kapitel 6 vers 37 siger: Den, der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort. Det skal vi huske. Vi skal være glade og taknemmelige – og det skal få os til at huske, at han møder os i de svage og små. At vi ikke må være ligeglade med hinanden. Han venter ikke mirakler af os. Mirakler – dem står han for! Men han ønsker, at kærligheden må være virksom i vore liv. At vi ikke bare beholder gaven for os selv, men deler den med hinanden. Det kan for eksempel være ved at give hinanden et par vanter, når vi i forvejen har to par i lommerne og 8 par derhjemme. Det er den indstilling til hinanden, taknemmeligheden over at have mødt kærligheden i ham, gerne skulle føde i os. At vi ikke er ligeglade med hinanden. Vi elsker, fordi han elskede os først, siger Johannes i sit første brev. (4,19) Han rusker op i os i dag. Han vil vække os og få os til at se hinanden. Og det er slet ikke så tosset. For det er hans kærlighed, han hjælper os at elske med.

AMEN!